

Вѣлы нѣкы по зрѣнца-та

Катъ триндафелъ оленъ.

Д а та пытахъ, сладко лиѣ,

Д а ли помнишъ катъ ми рече

Съ твой-тѣ сладки ѹтица:

Д а са люкимъ мы до грока,

Д а прѣвждатъ ирзѣбани

И шѣ-тѣ клети сьрдѣца.

— — о — —

(Сабахъ Сасуна бенъ шѹ Ердѣз.)

Воръ са инѣва, мѣло лиѣ, сазѣце изгрѣва,

Конь-та ма чѣка, сладко пиѣ, на пѣть да трѣгѣ.

Ахъ, развѣди са, мѣло а., стѣни погледѣй

Птички-тѣ пѣѣж-тѣ, с. п., мѣне испрошатъ.

Ахъ, излѣз', излѣз', м. а. да но та видѣж,

Дор' не ѣль трѣгѣлѣз, с. п. на пѣть да идѣ.

Ахъ, излѣз', излѣз', м. а. бар' на прозорѣцы,

Съ концѣ шѣ мѣнѣж, с. п., там' да та сворѣж.

На твоѣ погледѣз, м. а., да са ѹгледѣмъ,

И въ сьрдѣце-то си с. п., да та зарѣвисѣмъ.

Щѣ ли ма помнишъ, м. а., кѣто замѣни?

Щѣ ли ма жѣлѣшъ, с. п., ѣко загѣни?

Азъ тѣб' шѣ мѣлѣж, м. а., гдѣ-то да вѣдѣ,